

Храбриятъ Момъкъ

Въ една далечна земя настало моръ. Хората измирали по пжтищата, горитѣ и лозята. Цѣли градове измрѣли и нѣмало дори кой да бие камбанитѣ за молитва. Напраздно ходѣли старцитѣ и мждрецитѣ по далечнитѣ земи да събиратъ лѣковити билки. Нищо не помагало.

И ето единъ день въ тая земя се появилъ единъ старецъ. Виждадо се, че е дошелъ отдалече. Дрехитѣ му били прашни, а и той едва носелъ торбичката си на рамо.

Старецътъ казалъ на хората :

„Само едно може да ви спаси! Трѣбва да се намѣри измежду васъ нѣкой смѣлъ човѣкъ, който да се изкачи на върха на най-високата планина. Тамъ има орлово гнѣздо. Въ него живѣе най-стариятъ орелъ на свѣта. Той знае, кой може

да помогне на хората. Но пжтътъ за тамъ е много стрѣменъ. Това е една безкрайна, много тѣсна пжтечка, която води между скали. Отстрани зѣятъ дълбоки пропасти. И пжтечката води толкова високо надъ пропаститѣ, че който трѣгне по нея и погледне настрани — главата му се замайва и той пада.“

Събрали се най-храбитѣ момци отъ цѣлата страна. Но всѣки, който виждалъ пжтеката — отказвалъ се и се връщалъ.

Останали само трима души — най-храбитѣ отъ всички.

Трѣгналъ първиятъ. Вървѣлъ донѣкъде, но погледналъ въ пропаститѣ и не можалъ да се задържи — падналъ.

Трѣгналъ вториятъ. Стигналъ до срѣдата, но погледналъ къмъ пропастьта, главата му се замаяла, и той сжщо падналъ.